

Stanislava Vránová Zmudová

Kapky otázek

work in progress

Stanislava Vránová Zmudová

Narozena 17. 1. 1971 v Praze.

Co máme svým dospívajícím dětem povolit
a co rezolutně zakázat? Kdy jim bráníme v rozletu
a kdy je naopak chráníme před nebezpečím?

Jak se postavit k jejich odpovědi?

„Tam jedou všichni od nás ze třídy!“

Podobné dilema řeší v temném
příběhu s detektivní zápletkou,

který držíte právě v ruce,

i otec půvabné dvacetileté Hanky.

Co na ni čeká v Anglii a co zjistí o podivných
obchodech cestovní agentury Otevřený Svět
redaktorka místních novin Sandra? Čtěte!

© Stanislava Vránová Zmudová

Kapky otázek

Tato knížka je věnována celé mé rodině, bez níž bych byla ničím. Hlavní poděkování patří mé mamince, která mi je vždy oporou a důvěřuje beze zbytku všem mým životním krokům.

Stanislava Vránová Zmudová

Kapky otázek

work in progress 2013

*Jak bláhové je lidstvo samo,
když probudí se každé ráno.
Zaslepeností nevidí a neslyší
a často ani nemá ponětí,
co je v životě TO nejdražší.
Probudit se je v moci každého z nás,
tak člověče nepropásni ani chvíli,
už teď je přece TEN nejlepší čas!*

© **Autorka:** Stanislava Vránová Zmudová

© **Ilustrace na obálce:** Lukáš Junek

© **Design:** work in progress

© **Foto:** Petr Nikl

ISBN 978-80-905476-8-1

„Jsem spokojen, doktore. Náš podnikatelský projekt se vskutku vyvíjí velice dobře, řekl bych až nad očekávání dobře. Všechno klapě, jak má. Měl jste vynikající nápad. Ostatně, i vy na svém účtu musíte pocítovat, že vás královsky za vaše služby odměňuji. Jsem rád, že jsem se ve vás nezklamal.“

Konstatoval s libostí v hlase noblesně oblečený a pěstěný pětapadesátiletý velkopodnikatel a senátor inženýr Pokorný, který seděl rozvalený v béžové kožené sedačce v reprezentativní kanceláři doktora.

Doktor se samolibě zatetelil a ješitně řekl:

„Já jsem vám říkal, pane Pokorný, že je to zlatý důl. Je jen důležité, aby nikdo ze zapojených neselhal!“

„O to se nestarejte! To není vaše starost. Všichni zúčastnění jsou pečlivě vybraní a mám je pod palcem. Zobou mi z ruky. Nikdo z nich si nedovolí špitnout ani na smrtelné posteli. Sami vědí, že by se z takovéhle šlamastyky v žádném případě nevykroutili! Takže žádné chmury. A dost už o nepříjemnostech! Víte, že mě problémy nebaví. Žijeme příliš krátkou dobu a je třeba si život co nejlépe užít, vychutnat a ne ho promarnit trablemi. Potíže rád přenechávám druhým, ostatně královsky je za to platím. I když velmi nerad. Mám rád, když mi život leží u nohou a plyne podle mých představ a pravidel.“

Otráveně prohodil senátor a velkopodnikatel ing. Pokorný a nervózně se ošil v sedačce.

Doktor si všiml hněvu šéfa a ve snaze ho co nejrychleji uklidnit konejšivě řekl:

„Pane senátore, vy vždycky víte, co je správné, o tom jsem nikdy sebeméně nezapochoyboval! Proto jsem se také se svým nápadem obrátil přímo na vás a ne na někoho jiného. Ale znáte to! Lidi jsou jen nedokonalý nástroj, a proto jsem... No, a jak vlastně dopadlo to jednání s novým odběratelem z New Yorku na naše ehm... specifické zboží?“

„Stále jednáme, ale vypadá to velice slibně. Příští týden za ním opět letím a měli bychom si dohodnout konečné podmínky. Raději doktůrku teď odpočívajte, protože vám přibude práce. Ale samozřejmě i peněz! A o ty nám celou dobu především jde, že?“

Už v dobré náladě sdělil senátor Pokorný a jeho ústa plná zlatých zubů se křečovitě, až zlověstně pousmála.

Vchodové dveře do panelákového bytu se otevíraly a mezi nimi se objevila velmi pohledná černovlasá štíhlá dvacetiletá dívka. Hned jakmile dveře zavřela, vesele zahulákala:

„Haló! Je někdo doma?“

„Haló! Je tady někdo. Jako vždycky, já a králík Tonda. Princ s velkým zlatým královstvím a bílým koněm tě ještě nenašel. Připravuju v kuchyni večeři, můžeš mi přijít hned na pomoc.“

Bodře odpověděl dceři táta.

„Neblázni! Přece nebudu vařit. Jako budoucí královna bych byla absolutně odepsaná, kdyby se takový zvěrstvo manžel dozvěděl. To je ve smetánce etický prohřešek motat se v kuchyni. Na domácí práce je služebnictvo, aristokrati by mě totálně odvrhli...“

Rýpla si do táty Hanka, pověsila kabát na věšák a nazouvala si bačkory.

„Tak co dneska baštíme? Mám hlad jako vlk!“

Zeptala se ihned při příchodu do kuchyně mlsně Hanka a hrnula se ke kuchyňské lince.

„Kuře na paprice s těstovinama.“

Soustředěný při krájení cibule prohodil přes rameno táta.

„Jú, to je dobrý. Já tuhle baštu můžu, to já jáda. A s čím můžu pomoci?“

Tázala se rozverná Hanka.

„Umej prosím tě ty kuřecí plátky, vezmi si druhý prkýnko a nakrájej je na malé kostičky. A prosím, výsosti, nepořežte se.“

Škodolibě zafirtoval s dcerou rodič.

„A proč? Bylo by aspoň víc masa, a ještě ke všemu čerstvýho.“

Vyprskla smíchy Hanka.

„Dobrý papáníčko! Ženský by ti mohly závidět, jakej jsi kuchtík.“

Mlaskala si spokojeně u plného talíře těstovin s omáčkou Hanka.

„Jsem rád, že ti chutná. A Nováková, jez pomalu, nebo tě bude bolet žaludek.“

Napomínal dceru táta, jakoby domlouval pětiletému dítěti.

„No jo! Ale když ono je to žrádýlko tak strašně móóó dobrý. Jó, tati. Byla jsem v tý agentuře ohledně tý cesty. Představ si, že na rozdíl od jiných cestovních agentur, který zajišťují studentům práci v zahraničí, nechtějí žádný poplatek a dokonce ani cestovný! Strhnou to až z vydělanýho. To je skvělý, vid? Je vidět, že všichni nejsou takový vydřiduši.“

Jásala s plnou pusou Hanka a nabrala si další plnou lžici z talíře.

„Hm... to je skvělý.“

Nepříliš nadšeně odpověděl táta, který celou dobu tajně doufal, že holka o cestě do ciziny jen planě fantazíruje.

Hanka, která tušila, že táta není její cestou příliš nadšený, spustila svůj dopředu připravený diplomatický manévř a z plných sil svého jediného rodiče, kterého měla, začala systematicky ukecávat:

„Tati, nebuď smutnej. To víš, že kdybych nemusela, neodjela bych od tebe. Jenže uznej sám, kde si mám tu angličtinu vypilovat, než právě v Anglii? Musíš přece uznat, že v knihách není těch tisíce novotvarů, které dle statistik vznikají a které my, burani z Čech, ani neznáme. V dnešní době jsi bez řeči vodvařenej. Nedostaneš slušnou práci a nepočítej s tím, že bych tu státnici z ájiny ve škole udělala bez takovýhle praxe. Pohořela bych jak papírovej pytlík na sporáku. Ve škole se nic nenaučíme. Drtěj do nás jen slovíčka a gramatiku, to nabiflovaný mám, ale nestačí to na to, abych plynně komunikovala. To fakt nedokážu! A všichni kantoři nám stejně říkají, že nejlepší je praxe v cizině, minimálně na půl roku. Půlka třídy už tam byla a druhá půlka se chystá taky odjet. Já fakt nejsem sama a možná se mnou pojedou i Maruška, takže tam sama nebudu. A ještě ke všemu si uvědom, že tahle agentura nechce dopředu ani kačku. Tak uznej, že je to prostě kauf a byl by hřích takovou šanci nevyužít. A koneckonců i ty si ode mě odpočineš a začneš si žít svůj život. Jsi ještě mladej a pohlednej, tak by sis třeba

mohl najít nějakou šikovnou a hodnou ženskou. Co z toho života taky máš. Pořád se pro mě obětuješ a život ti utíká jako bláznivej zajíc. A nebuj, budeme si denně skypovat, takže skoro jako bych byla s tebou doma, ani toho půl roku nepocítíš, že s tebou nejsem. A výhodou je, že ti nebudu užírat věčně z lednice, špinit ti prádlo, nechávat vypadaný vlasy v umyvadle a...“

„Mlč už, prosím tě. Pochopil jsem, že nemá smysl se tě snažit zviklat od tvého rozhodnutí. Tvá argumentace je příliš detailně promyšlená.“

Posteskl si táta a hlavou mu prolétlo tisíce hrůzných scénářů, které by se dceři mohly stát. Položil lžici na talíř a konstruktivně se zeptal:

„A kdy chceš odjet?“

„Musím si nejdřív ve škole domluvit přerušlení studia. Papíry už jsem si z té agentury donesla, takže si je můžu vyplnit klíďo píďo dneska.“

Vítězoslavně završila rozhovor o cestě do zahraničí Hanka a podlézavě se zeptala:

„Nebylo by v kastrůlku ještě něco pro vyhublou, hladovou a chudou studentku? Takovou dobrotu už nikde ve světě nenajdu. Tu umíš udělat jenom ty, a tak je třeba toho využít a pořádně se dopředu nafutrovat.“

„To víš, že by bylo. Upaluj do kuchyně a asi si to i přihřej. Bude to už asi studený.“

Prohodil pochmurně táta a podíval se na stěnu, kde visela fotografie čtyřleté Haničky.

Zamyšlená Hanka šla loudavě a shrbeně po univerzitní půdě k posluchárně biologie. Vešla do třídy a už zdaleky spatřila u lavice svou nejmilnější kamarádku a zpovědnici Marušku, která se jen tak nepřítomně dívala po místnosti. Zamávala na ni a svižnějším vzpřímeným krokem se vydala k lavici, kde Maruška postávala.

„Ahoj. Tak jak bylo o víkendu u skorotčyně?“

Dychtivě vyťahovala informace Hanka z Marušky, jakmile došla na přijatelný dosah, který zajistil, že nikdo ze třídy je nemůže poslouchat.

„No hustý! Ani se mi o tom nechce mluvit. Je prostě příšerná! Filip mě celou dobu uklidňoval, abych neudělala nějakou hovadinu. Hulila jsem špeka za špekem, abych to ve zdraví přežila. To si neumíš představit, co to bylo za hrůzu! Jestli já si Filipa někdy fakt vezmu, tak se odstěhujeme na opačný kout republiky, nebo radši světa, jinak bych ji musela snad zabít. Chudák Filip. Nechápu, že je při její výchově vůbec tak krásně normální.“

Znechuceně zkonstatovala otrávená Maruška.

„To je fakt tak příšerná?“

Udiveně se ujišťovala Hanka.

„Že váháš!“

Dopotvrdila s očima v sloup Marie.

„Hm. Tak to je mi fakt líto, že se ti ten víkend nevydařil podle tvých představ. Ale zvednu ti náladu. Našla jsem studentskou agenturu, která nás vyveze do Anglie bez jediného poplatku. Strhnou nám to včetně cestovného až v průběhu pobytu ze mzdy, kterou si tam vyděláme. Dobrý, ne? Už jsem to říkala tátovi. Nebyl sice moc nadšený, ale ukecala jsem ho a tak se po kratším diplomatickém jednání zcela podal mým argumentům. Sice ne nadšeně, ale on to rozdejchá.“

Informovala Marušku s velkou radostí Hanka a oči jí zářily jako hvězdičky.

„No... víš. Říkala jsem to o té cestě Filipovi a on se strašně rozčílil. Víceméně mi tu cestu zakázal, takže budeš muset jet sama.“

Opatrně sdělovala Maruška Hance.

„To si děláš snad kozy?!“

Zklamaně se zvýšeným hlasem se zeptala rozrušená Hanka.

„Bohužel ne. Víš, Hanko, já Filipa nechci ztratit.“

Miluju ho a půl roku je prostě dost dlouhý odloučení pro tak mladý lidi, jako jsme my. Třeba by si našel jinou, a to já fakt nechci! Filip pro mě znamená víc, než nějaká Anglie.“

Hájila sebe a svůj vztah Hanka.

„Hm. Tak jo, no. Chápu tě, ale radost z toho fakt nemám.“

Posteskla si Hanka.

„Nebud' labuť! Najdeš si tam na pokec někoho jinýho. Víš, co je v Anglii Čechů? A třeba tam narazíš i na bezva kluka. Co ty víš, co tě tam čeká.“

Uklidňovala alibisticky Maruška Hanku a snažila se tak sama pro sebe smýt svou vinu ze selhání.

„Hele, už jde!“

Ukončila debatu Hanka, která spatřila mezi dveřmi přednášejícího.

Redakce deníku „Hvězda“ byla naplno osvětlená. Osamocená Sandra, která seděla za stolem v redakci u počítače, poslouchala na diktafonu nahraný rozhovor s právě vycházející pop hvězdičkou. Střídavě diktafon vypínala, zapínala a tūkala do klávesnice.

Náhle se Sandra zvedla z kancelářské židle, zapnula rádio postavené na stole a odešla si do kuchyňky, která byla vzadu v redakci, uvařit kávu.